



„Az odafönt valókat keressük”

Kezdődik az iskola

Amikor az ember egy nagyobb munkába kezd, célokat, vezérelveket tűz ki maga elé, amelyeket meg akar valósítani. Van, aki ezeket a célokat nem csak az emlékezetébe vési, hanem le is írja, és az asztalára vagy egy jól látható helyre helyezi. Arra gondol, hogy később, amikor elmerül a munkában, akkor ezekre visszaemlékezik, erőt merít belőlük, s ezek a célok megakadályozzák, hogy nagyon eltérjen a helyes iránytól. Ez történhetett 150 évvel ezelőtt Esztergomban is, amikor a Bazilika homlokzatának Duna felőli részére latinul kiírták a Szent Pál apostol Kolosszeikihez írt levelének egy mondatát: „Az odafönt valókat keressétek” /Quae sursum sunt quaerite/ (Kol 3,1). Szerzője talán arra gondolhatott, hogy az arra járó emberek, vagy a dunai hajósok miközben munkájukat végzik, ne feledkezzenek meg arról, hogy mi is életük legfontosabb célja. Nem az, hogy árut szállítsanak, pénzt keressenek, vagy egyik városból a másikban jussanak, hanem az, hogy a „fönt valókat”, vagyis Isten országát keressék, s így eljussanak hozzá.

Mit jelenthet egy diák számára, hogy első-sorban Isten országát keresse? Sok mindent. Ezek közül szeretnék néhányat kiemelni. Az egyik az, hogy munkáját, a *tanulást komolyan végzi*, mert ez az egyik legfontosabb feladata. Az édesanyjának és édesapjának az a feladata, hogy neveljen; az orvosnak az, hogy gyógyítson; a mérnöknek az, hogy gépeket tervezzen, az asztalosnak az, hogy szép bútorokat készítsen, a diáknak az, hogy tanuljon. Isten első-sorban ezt kéri számon tőle. A másik üzenet az lehet, hogy miközben tanul ne feledkezzen el arról, hogy Jézus legfontosabb parancsa a *szerelem parancs szerinti élet* volt. Célt téveszt az, aki annyira elmerül a tanulásban, hogy nem segít otthon a szüleinek, aki nem veszi észre, hogy társa nehezebben érti meg a matematika feladatot

mint ő, és nem segít neki. Ki akar tűnni a többiek közül, és ezért még örül is annak, ha valakinek valami nem sikerül. Vagy nem látogatja meg beteg osztálytársát, és nem segít neki, hogy pótolni tudja az elmaradt részeket. Aki fölfelé néz, vagyis Istenre néz, annak ezt észre kell venni.

S végül lehet ennek a feliratnak egy harmadik fontos üzenete is, ez pedig az, hogy ha valami nem jól sikerül, ne keseredjünk el, ne adjuk fel, *mert Isten segít minket*. Ismerjük jól az evangéliumot az „egy talentumos emberről”, aki félt Urától, és ezért elásta a talentumát (Vö. Mt 25,14-30). Összehasonlította magát a másikkal. Ő kicsinek érezte és szégyellte magát. Nem gondolt arra, hogy ezt az egy talentumot ajándékba kapta, továbbá nem bízott Isten erejében, segítségében. Ezért elvették tőle azt az egy talentumot is. Szent Pál apostol a korintusiakhoz írt első levelében egy ilyen egy talentumos emberről ír, aki elfogadta Isten segítségét, és nagy dolgokat vitt végbe. Az apostol szerint Isten „ami a világ szemében gyöngé, azt választotta ki, hogy megszégyenítsen az erőseket. Ami a világ előtt alacsonyrendű és megvetendő, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik látszanak valaminek”



(IKor. 1,26-31). Üzente szerint Isten sokszor azért engedi, hogy valaki szegény, vagy gondolkodásban lassúbb, vagy nehezkesebb legyen, mert általa akarja megmutatni, hogy mire képes az ember, és a gyermek is, ha elfogadja a segítségét, kegyelmét.

Az esztergomi Bazilika homlokzatán látható szentírási mondatot mi is magunk elé állíthatjuk: „Az odafönt valókat keressük”. Bízunk abban, hogy ez ad nekünk lendületet, és segítséget, hogy az idelent valókat is megtaláljuk, és közös feladatunkat teljesíteni tudjuk.

Ferenc atya

Jószomszéd

A plébánia hátsó kertjének két szomszédja van. Az egyik lakója egy utólag házához épített szögletes dobozból tekint le, innen figyel, mi történik odalent. Tulajdonosa mogorva ember, egri ciszterci diák. A másik ház a jobb napokat látottak közül való, pompás lépcső, nagyszerű terasz, előkert, több felvonásban újjá- és átépítve. Mindkettő aggasztóan romos állapotban.

Ez utóbbi ház volt a Tied, legalábbis ebben laktál Te, Gyurka bácsi, egykori piarista diák. Igen kíváncsian kérdezgettem a plébánia bennfenteseit, de választ nem kaptam: Ki ez az Úr sétabottal, csokornyakkendővel óvatos és lassú léptekkel a Felhévízi úton járva, templom felé, posta felé, talán a CBA-ba haladva? Nem tudjuk – volt a válasz. Egyszer, egy kora tavaszi hideg napon, kilépve a hátsó kertbe, kutatóan, mint az Önző Óriás Oscar Wilde meséjében, hogy jön-e már a tavasz? – és a már ismert léptekkel jöttél a kerten át a közös rozoga kerítés felé. Így oldódnak meg a rejtélyek?

Nem akkor, hanem ma, Dosztojevszkijt olvasva találtam e sorokra: „A szeretet, mint koldus járja a világot. Egy napon megáll az ajtód előtt, de te nem engedted be!” Beengedtelek még abban az órában, Köszönöm, hogy bejöttél, hogy beszélte plébánosokról, akiket ismertél és akik ismertek, ugyanúgy, ahogy a másik szomszéd is.

Mi lett volna, ha ezt a bizonyos pillanatot elszalasztom? Dosztojevszkij azt mondja a gondolat folytatásában: „Itt, akkor kezdődött számodra a pokol!” Mi lett volna velem, ha nem így történik? Te segítettél, áldjon meg érte az Úr! Első szavaidból sugárzott a szeretet a plébánia és papjai felé, és elmondtad tervedet: a cseresznyefát még szeretném megnyírni, hogy egy gyerek le ne essen a csúcsára igyekezve, mert rajtad kérlek majd számon! A cseresznyefánk régen meg van nyelve, járnai alig tudtál, de az utcai fák nyíróit megfizetted és megcsináltattad a fa formázását.

György napot köszöntvén még eldicsekedtél pompás, Svájc-ból kapott botoddal – aztán a parte cédulán olvasom: Wrchovszky Györgyöt, nyugalmazott árszakértőt, egykori piarista diákot életének 81., házasságának 54. évében 2009. július 26-án Balatonfőkajáron hazahívta az Úr. Hamvainak beszentelését 2009. augusztus 6-án az Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia-templomban szentmise keretében tartjuk. Így lett.

Kedves Szomszéd! Megtöltötted a templomot. Végakaratom szerint a kegyelet virágainak megváltásaként összegyűlt összeget hajdani iskolád megkapta. És ezután már a szomorú értesítő utolsó sorába írt szavak vigasztalásában keresünk menedéket: „Aki meghal, az felébred az örök életre.” (Szt. Ferenc)

Legyen így, ámen!

András atya

Hitre nevelés

„Amiket hallottunk és megértettünk, mit atyáink beszéltek el nekünk, nincs az eltítolva fiaink előtt. Elmondjuk az ifjú nemzedéknek az Úr dicséretét és az Ő erejét, és csodálatos dolgait, melyeket cselekedett.” (Zsolt 78, 3-4)

Kedves testvérek!

A zsoltáros szavai ma is éppoly jelentős feladatról szólnak, mint amikor íródtak. Hitünk megvallása, a megismert igazságok továbbadása, vallási tapasztalataink megosztása rendkívül fontos. Enélkül nem terjedhetett volna az ősegyház hite, nem lettek volna keresztény országok, s nem volnának katolikus családok.

A hitre nevelés, hasonlóan a nevelés más területeihez, - ideális esetben – a családban kezdődik. Az otthoni együtt imádkozás, a bibliai témákról való beszélgetések, a közös szentmisére járás szinte észrevétlenül vezeti be a gyerekeket a vallásgyakorlásba, és lassanként a személyes hitre is eljuthatnak. Ebben minden felnőttnek fontos szerep juthat, aki a gyermek közelében él, a szülőkön-nagyszülőkön kívül az ismerősöknek, rokonoknak, barátoknak, és természetesen a papnak, a hitoktatóknak.

Gyakorló katolikus szülők gyakran járatják gyermeküket egyházi iskolába, ahol a hitoktatást az órarendbe iktatják. S tapasztalatom szerint az önkormányzati iskolák diákjait is szívesen íratják be hittanra, mert a szülők biztos értékrendet akarnak adni a gyerekeknek ebben a túlságosan liberális világban. A rendszerváltozás óta van törvényi lehetősége az iskolai hitoktatásnak, s plébániánk él is ezzel a körzetiesen tartozó iskolákban.

Az idei tanévben a Törökvész úti és a Pitypang utcai iskolában Medgyesiné Erzsike várja a gyerekeket, hogy gazdagodjanak Isten ismeretében. Jómagam az Ürömi úti iskolában számítok a tavalyi és az új hittanosokra egyaránt!

Ki ne emlékezne Horvay Mrika ovis hittanjaira, vagy György atya pálcikaember-rajzaira?! Ezek a plébániai hittanok maradandó élményt adtak, és sokunk számára meghatározóak. Plébániánkon az idén Ferenc atyához járhatnak a középiskolások, egyetemisták és főiskolások; a felső tagozatosokkal Sütöri Ági foglalkozik majd; az alsó tagozatosokat pedig én várom szeretettel, elsőként szeptember 7-én hétfőn, 17.30-kor a Szent Erzsébet teremben.

Veni Sancte Spiritus!

Jüling Erika

Plébániai hittanórák a 2009/10-es tanévben

Alsó tagozat: hétfő ½ 6-½ 7

Felső tagozat: szerda ½ 5-½ 6

Ifjúsági: kedd 7-½ 9

Katekumenátus: hétfő 8-9

Társadalometika: péntek 8-9

Bibliaóra: péntek 7-8

Bibliakör: hétfő ½ 7-½ 8 (kéthetenként)



Az „Örvendetes olvasó” első titka:

Akit Te, Szent Szűz a Szentlélektől fogantál

„Hat hónap múlva elküldte Isten Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz. A szűz egy Dávid családjából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese és Máriának hívták” (LK 1, 26-27)

Valóban nagy titok ez, a rózsafüzérek titkainak a sorában mindjárt az első – hiszen itt kezdődik Jézusnak, Isten egyszülött fiának a földi, emberi élete. Azt, hogy Isten emberré lett, nem szabad a görög, vagy bármely más mitológia szerint gondolnunk. Nem valamely másképp nem magyarázható jelenség utólagosan kitalált bemutatásáról van szó, és nem is valamiféle „átmeneti kaland” keretében ölt emberi formát valamely istenség. A legnagyobb dolog történt meg itt, ami a teremtésben történhetett: Isten, a Teremtő maga lép be közénk. Mégpedig úgy, ahogyan azt mi biztosan nem gondoltuk volna Róla, hiszen annyi minden más – látványosnál látványosabb – módon tehetne volna ezt, hiszen Ő: mindenható... De ebben a legnagyobb dologban sem tesz másként, mint mindig: azaz végtelen szeretettel és gyöngédséggel közelít hozzánk, mégpedig egyszerre a természetes és a természetfeletti dimenziójában.

A szabad akarat legteljesebb tiszteletben tartásával lép közénk – mert Mária akár másként is válaszolhatott volna, legalábbis lett volna arra is lehetősége, hogy ne vállalja azt, amire Isten hívta őt. És ez akkor is így van, ha tudjuk, hogy a mennyei Atya végtelen szeretetében és gondoskodásában Szűz Máriát előre kiválasztotta, megóvta őt az eredeti büntől, de: ezzel egyáltalán nem fosztotta meg őt a szabad akaratától! Láthatjuk, mégis, hogy az ember – ez esetben Mária – milyen hatalmas meghívást kap Istentől, és azt el is tudja fogadni, ha számára csak Isten, és az Ő akaratának a teljesítése a fontos. Nem gondolhatjuk, hogy Gábor angyal köszöntésekor Szűz Mária „egyből” mindent előre tudott, látott és mérlegelt, majd döntött, hogy igen, rendben van, vállalom. Azt viszont tudta, hogy amire Isten hívja, amit Ő ajánl és kér, azt lehet és kell vállalni, bármi is legyen az adott pillanatban még nem ismerhető „végkifejlet”. Mária végtelen hite és bizalma Istentől az, amire alapozva tudott igent mondani – miután az angyal a Szentlélekre, az Istenre mutatott válaszában.

A hitnek és a bizalomnak, az elfogadásnak olyan példáját mutatta és mutatja ma is ezzel, amelyet azóta sem múlt felül semmilyen más példa a történelemben, amelybe éppen akkor és ott lépett be a megváltó Isten, fizikai, biológiai valóságában is; akinek úgy tetszett, hogy gyermekként szülessen meg közénk, éppen úgy, ahogyan mi is valamennyien megszülettünk, a Szentlélek erejéből, de mégis: beleilleszkedve a természet szerinti emberi születés rendjébe. Úgy tűnik, hogy a történelemben Szűz Mária *igenje* a legfontosabb, és a legnagyobb hatású emberi szó, amelyet Istennek válaszolva – de egyáltalán – valaha is kimondtak és kimondhattak; hiszen nélküle a Megváltó sem születhetett volna meg! Beleremeghetünk, ha arra gondolunk, hogy milyen „törekeny” és milyen „kockázatos” dolog volt Istentől mindez egy – bármennyire is kivételes és nagyszerű – fiatal leányra bízni. És beleremeghetünk a boldogságtól és az örömtől abba is, hogy Isten a szabadságunkat ilyen nagyra, azaz annyira tiszteletben tartja, hogy ebben az értelemben a megváltás lehetőségét, a megváltó eljövételének elfogadását is szabad emberi döntésre bízta. Végtelen hálával gondolhatunk csak ennek a mindennél fontosabb történetnek a szereplőire: a Szentlélekre és Szűz Máriára; a kezdeményezőre és az elfogadóra.

A rózsafüzérnek (az üdvtörténetnek) ez a titka végtelen nagy titok, a szeretet titka és az elfogadás titka, amelyet valójában nem is tudunk a maga teljességében és mélységében megérteni. Nem is feladatunk, hogy véges értelmünkkel a végtelen Istent, az ő terveit és cselekedetét próbáljuk megérteni, még kevésbé értelmezni – inkább némuljunk el a szemléletében, fogadjuk szüntelen hálaadással mindazt, amit akkor kaptunk: az örök életre szóló megváltásunk kezdetét jelentő meghívásra válaszként elhangzó igen kimondásakor.

Fejérdy Tamás

Szotyí tábor

2009. augusztus 1-8. Nagyszalonta. Arany János szülővárosa? Az is. De itt kapott helyet a Szent Antalról elnevezett gyermekotthon, és ami még fontosabb: a gyermekotthon 80 gyermeke. Egy hét önkéntes meló délelőtt-délután, aztán játék, vacsora, fürdés, esti mese a gyerekekkel.

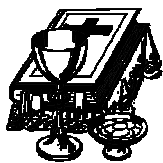
Az első kemény munkával töltött nap délutánján koszosan és fáradtan vánszorgunk vissza a szállásra. Húszfős - szintén koszos, de fáradhatatlan- gyereksereg rohamoz meg minket: „Nevelő néni, ezt magának csináltam!” Egy papírszív. Aztán egy karkötő. Két festmény. Tizenöt gipszfigura... „Ezt hallgassa, nevelő, mit tanultam! Megfogtam egy szúnyogot, több volt egy akolnál.” Kicsit hamis, de gyönyörű. A hegedű is, a kiskölyök is.

Ruhaválogatás, meszelés, festés, teregetés, hajtogatás, gereblyezés, takarítás... és végre... MÉTA! A 12 éves Árpi szerint (akinek hat kistestvére van az árvaházban, egy otthon,

egy még a mama hasában) mindenki csal, és ő így nem játszik, és nem is békül ki senkivel, Zolival, a legnagyobb csalóval (aki júniusban került az árvaházba, és 13 évesen olvasni sem tud) meg aztán főleg nem. Mégis Árpád kiskamasz hangját hallani a lehangosabban: „Gyorsabban, Erzsike, fuss! Gyere Laci bácsi, be kell érnie!” – és rohan, mint ha az életéért küzdene. Erzsike is rohan, olyan elszántan kergeti Norbit a bencés rögbi alatt, hogy még az ebéd közben is patakokban „csurgik róla a víz” – szerencse, hogy Eszter ruhája épp a közelben van.

Az oszlop mögül kukucskálva barnaszemű román kislány figyel a hancúrozást – Emma most került az árvaházba, még nem beszél magyarul. Hiába mondja neki Joe - immár századszor, hogy „Emma, ne beszélj hozzám ezen a maki nyelven”, a kislány megállás nélkül csivitel románul.

folytatás a 4. oldalon

**Miserend:**

Újlaki plébániatemplom:
hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰

Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt, csütörtök este 3/4-1/2 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én (a 9-es vagy) az esti 6 órás misét.

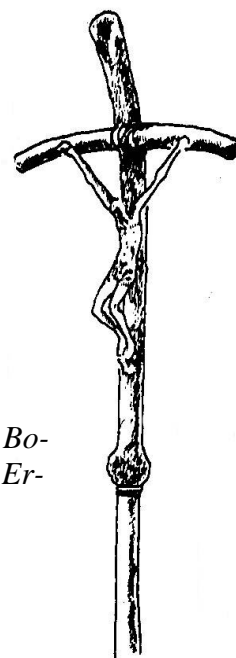
Plébániánk rendszeres programjai:

3. Cs. Nagy Szent Gergely
5. Szo. Kalkuttai Teréz anya
6. V. Évközi 23. vasárnap
Veni Sancte a 9 órás szentmisén

7. H Kassai vértanúk
8. K Kisboldogasszony
12. Szo. Mária Szent Neve
13. V. Évközi 24. vasárnap
14. H. Szent Kereszt felmagasztalása
15. K. Fájdalmas Szűzanya

Este 7 órakor Anzelm atya tart előadást „Bocsásd meg a mi vétkeinket” címmel a Szent Erzsébet hittanteremben

20. V. Évközi 25. vasárnap
21. H. Szent Máté apostol
23. Sze. Szent Pió atya
24. Cs. Szent Gellért püspök
27. V. Évközi 26. vasárnap
29. K. Szent Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
30. Sze. Szent Jeromos



Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰. **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között. **Teadél előtt:** a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után a Szent Erzsébet hittanteremben. **Kóruspróbák:** kedden és csütörtökön 18³⁰ – 21⁰⁰ a Szent István hittanteremben.

folytatás a 3. oldalról

A fejbe csapás alatt hirtelen feláll, és erősen szorítva a kezemet maga után húz a szobába. Az ágya szélén plüssállat-sereg sorakozik, otthonról hozta őket magával. Kezébe vesz egy kutyát, és azt mondja: „kacelus”. Felém nyújtja a plüssállatot és megismétli: „kacelus”. Lassan kapcsolok: „Kiskutya?” – kérdezem. „Da!” – mondja és megragadja a következő állatot: „ursu”. „Medve” – mondom és felmutatok egy ütött-kopott figurát: „fóka”. „Fó-ka” – ismétli, majd hozzáteszi: Sfokla...



És másnap délután, mikor bekukucsálok Emma szobájába, a kislány a játékmackó társaságában fent gubbaszt a bátyja ágyán és mindketten hangosan ismételtetik: Med-ve, medve, ci-ca, ci-ca...

Utolsó nap, mikor a 20 önjelölt kis taxisofőr kihancúrozta magát a kisbuszban, mi is autóba ülünk, és kigördülünk az árvaház kapuján. A gyerekek sorfalat állnak az út szélén, onnan integetnek és kiabálnak: „Ugye visszajöttök? Ugye visszajöttök?” Miért ne?

Szotyik

Családi események**A keresztség szentségében részesült:**

augusztus 9-én Tóth-Kardos Bodza Mária, 16-án Bánhidai Míra Erzsébet és Kabai Éva, 23-án Zala Boglárka Laura.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

augusztus 1-jén Janoczkó Márton és Sebestyén Júlia, 7-én Horváth Tamás és Kerekács Linda, 15-én Bárh János és Fehér Szilvia, valamint Martinák Levente és Valah Krisztina.

Halottaink:

Stikrád József (70)

Wrchovszky György (81)

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős szerkesztő:** Dr. Beran Ferenc plébános, cikkeket-híreket az ujlakiplebanos@gmail.com címre, vagy a postaládába várjuk, **lapzártá: szeptember 20.**